BRÁTÁN ERZSÉBET

A MEDÁL

A medál

A végső felismerés

Brátán Erzsébet

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

A taposómalom

A titkárnő Rudolf izgatott hangjára kapta fel a fejét, mikor kivágódott az iroda ajtaja.

- Atyaég! Mit mondtál, május hatodika kilenc óra? Te jó ég! Még jó, hogy rám csörögtél, majd visszahívlak, most rohanok! Késésben vagyok! – tette el a mobilját és tovább morgott magában – Nahát! Ilyen még sosem fordult elő velem… hogy felejthettem el?

A főnök szélsebesen száguldott el az íróasztal előtt, Mónika hiába kiáltott utána, csak a hűlt helyének mondhatta el, amit szeretett volna.

- …Kérem, uram itt hagyta a jegyzeteit, és ha lehetne, most egy picit lassabban vezessen, mielőtt… baj lesz… - sóhajtotta lemondóan, egyre halkabban.

A liftajtó bezárult.

Mónika szinte látta maga előtt, amint Rudolf se lát, se hall, míg a parkolóba ér, majd ott sietve becsapódik az autójába és őrült módon elhajt.

„Nem értem, mi történt? Tegnap is szóltam, ma is többször próbálkoztam, de mindig valami fontos ügyre hivatkozva leintett, nem tolakodtam, gondoltam, biztos tudja a dolgát, mint máskor… Aztán most persze bepörgött, de lassíthatna, hát hová rohan? Egy ötvenöt éves vezérigazgató lehetne higgadtabb, legalábbis, a magam részéről egy fontos embert komolynak, nyugodtnak, megfontoltnak, bölcsnek képzelnék el, ha nem ismerném őt… s nem ismertem volna apámat! Rövid időn belül mekkora birodalmat épített ki és még mindig hajt, rohan, fut, sohasem lazít egyetlen percet sem… Akinek mindene megvan, annak semmi sem elég? Mi lesz ebből? Jó még nem sült ki az ilyesmiből! Szegény apám… ő is így járt, az őrült rohanásban infarktust kapott, s mit vihetett magával, amiért addig élt? Semmit! Pedig a cég volt az élete… Amiatt sanyargatta magát, pláne, hogy csődeljárást folytattak a cég ellen… itt maradtunk kolduskénti…” – ingatta a fejét.

„Szegénykém, pedig anyámmal hányszor, de hányszor figyelmeztettük, nem csodálkozom, hogy édesanya nem bírta tovább… feladta, az is apa miatt volt… Minden gond az ő vállát nyomta, apa ész nélkül rohant a saját ügyei után! Áh… A főnök is ilyen… próbáltam finoman óva inteni, de nem törődik velem, azt gondolja, ugyan, mit tudhat egy titkárnő? Látom a szemében! Nem is sejti, mennyit, igenis sokat! Ha nem lennék, kicsúszna alóla a talaj, de sajnos ezt sosem fogja beismerni! A pályázatok elnyerését vérre menőnek tartja, mi lenne, ha egyszer nem ő nyerne? Olyan isten nincs! Hányszor kértem, fogadjon sofőrt, testőröket, de nem bízik senkiben… Mindent maga intéz. Ő vezet, mindenhová egyedül megy… a luxus otthonát is csak azóta őrzik, amióta rútul feltúrtak mindent a betörők. Szerintem azok sem véletlen kerültek oda! Biztosan ismerősök voltak, vagy valaki leadta a drótot…”

Morfondírozott, miközben elrendezte az iratokat az asztalán.

Rudolf az „uram” szót még fél füllel hallotta, de senki és semmi nem érdekelte, olyan sürgős dolga akadt. Mindenáron oda akart

érni a vidék legnagyobb befektetőjével történő tárgyalására, meg akarta szerezni a szerződést.

A cég pályázatot írt ki, alkalmas üzleti partnert keresett a legújabb leányvállalatának telepítésére. Az informatikai anyagokat gyártó vállalat minden szerződő félnek óriási hasznot ígért, ezért természetesen nagy volt a könyöklés, senki sem bízta a véletlenre. Kifigyelték az üzleti ellenfelek gyengéit, így jobbnál jobb pályázatokat küldtek be, s nem felejtettek el egymást túllicitálva lobbizni sem.

Az első ötven pályázó után lezárták a kiírást, azután azok közül hívták meg az általuk legjobbnak ítélt tízet. A pályázókról a tudtuk nélkül az összes lehetséges információt begyűjtötték, komplett magánnyomozó iroda fürkészte ki a legféltettebb titkaikat is. Mindent tudtak a vezetőkről, a családjukról, a dolgozókról, a barátaikról, kedvenc bevásárló helyeikről, vásárlási és szórakozási szokásaikról, gyermekeik iskolájáról, sőt, a házastársak, vagy az esetleges szeretők nagyszüleiről is. A feladat főmegbízottja nevetve jelentette az igazgatótanácsi gyűlésen:

- Ha az otthonukban egy szál gyufa leesik a földre, még arról is tudunk!

– Remélem is! – bólintott a vezérigazgató helyettes.

„Hát igen, a legjobbnak véltek közül kerültek ki a kiválasztottak, tisztában vagyok ezzel és örülök, hogy köztük lehetek!” – gondolta Rudolf, bár titkon ettől jóval többre számított.

„Nekem kell ez a munka! Kell! A gazdasági válsággal jó néhány partner tönkrement, ha még kettő kiesik, nekem is végem… Nem-nem, ez a partnerség egyedül az enyém lehet!”

Fék csikorgatva beparkolt a hatalmas irodaház alagsori parkolóházába, kiugrott az autóból és felrohant a lépcsőn az első emeletre. Tudta, nem illik így berontani valahová, egyéb esetben a

liftet választotta volna, de aznap kora hajnal óta minden olyan furcsa volt vele, mintha nem is ebben a világban élne. Sohasem felejtett el ilyen sorsdöntő dátumot, mégis csak akkor ugrott be, hová kell mennie, mikor az egyik fontos ügyfele felhívta és valamiért közölte a dátumot. Megborzongott, végigfutott a hátán a hideg, majd kiverte a víz. Kétszer is megnézte, jó helyen jár-e, mire nagy nehezen, a gyomrában valamiféle ismeretlen bizsergéssel, torkában dobogó szívvel benyitott a megjelölt ajtón.

A patinás tárgyalóteremben egy hatalmas ódon asztal körül gyűltek össze az üzletfelek. Az asztal egyik felén a pályázók, a másik felén a bizottság tagjai ültek komoly arcot vágva. Rudolf egy pillanatra megtorpant, alaposan körülnézett, kínosnak érezte, hogy minden szem rászegeződött, aztán a már-már szinte harapható csendet érezte feszélyeztetőnek, mindenki olyan végzetesen hivatalosan viselkedett, mintha ettől függne a további élete. Kezdte még rosszabbul érezni magát, főleg, amikor rájött, hogy utolsónak érkezett. Verítékezett, zihált, izzadt a tenyere, ezerrel vert a szíve, pedig sosem szokott, nem értette, mi történik vele, bár tényleg túl nagy volt a tét, hát arra fogta a tüneteket.

„A stressz… korunk betegsége… Csak itt feleljek meg, legyek túl rajta, ígérem, lenyugszom… na, jó, egy picit nyugodtabb leszek!”

Zavarában megigazította az öltönyét, nyakkendőjét, vett pár jó mély lélegzetet és leült a számára kijelölt helyen. Akkor vette észre a mindig vigyorgó Dr. Sándor Benedeket, legfőbb riválisát az üzleti életben. Számtalanszor pályáztak együtt, de ahol Rudolf megjelent, ott nem sokan rúghattak labdába, még Benedek sem. Erre kínosan ügyelt, sőt, egy-egy üzlet elnyerésesénél földöntúli elégedettséget érzett. Olykor huncutul kacsintott Benedekre, jelezve, ő a jobb…

Furcsállotta, hogy, amikor további sorsa dől el az üzlettől, nem viselkedik olyan magabiztosan, mint máskor.

Végigpásztázta a tíz nyertest, önmagát is beleértve.

„Micsoda felhozatal! No, lám csak, Endre is eljött? Hát őt is beválasztották? Áh, ő biztosan kilőve, Valter? Hm… ő is, de a többiek sem túl esélyesek, legalábbis szerintem, én magamat választanám!” – futott át az agyán és már-már majdnem vigyorgott a fanyar humorán.

Előkotorta a szükséges iratokat, közben ijedten tapasztalta, hogy a kisokos az irodájában maradt.

„A fenébe, ez is jól kezdődik! Az a vacak határidő napló, ami nélkül gőzöm sincs, mi a következő lépés! Jaj, de hiszen az a kabalám, ha az velem van… akkor senki sem állíthat meg!” – gondolta és lopva körülnézett, vajon látszik-e rajta mindez.

„Hiányzik a titkárnőm, aki folyton a fülembe súgja, mit kell tennem! Nem hoztam magammal, féltem, nem felel meg az elvárásoknak, hiszen már nem túl fiatal, barna hajú, kicsit gömbölyű, bár elég csinos, de… elmúlt negyven, amíg a magukra valamit adó üzlettársak húszéves szőke bombázó cicababákkal dicsekedhetnek… mit tegyek, ha egyszer Mónika fantasztikus? Nem cserélem le, mert már évek óta ismer, mindent tud rólam, még a ki nem gondolt gondolataimat is, fejben tartja nemcsak a cég, de még a családom dolgait is… Nem tudom, mi lenne velem nélküle! Ámbátor ha ezt az üzletet megnyerem, felvehetnék mellé egy kisegítőt, amolyan egyedülálló csinos szőke vadmacskát, aki velem jöhetne a kiküldetésekre, mint kirakat titkárnő! A többieknél is így van… tudom… Ez az! Kiváló ötlet! Zseni vagyok, így fogok tenni!” – gondolta végig elégedetten.

- …Hunváry Rudolf? – szűrődött át a neve valami tompa morajláson.

– Igen? Tessék? – pillantott fel a gondolataiból.

– Ön Dr. Hunváry Rudolf? – kérdezte az ifjú szőke titkárnő.

– Igen… - motyogta ijedten, azt hitte, lemaradt valamiről.

– A vezérigazgató úr kérésére egyeztetjük az adatokat, ha minden stimmel, és mindenki jelen van, azonnal kezdünk! Ennél a cégnél legfőbb dolog a pontosság, aki nem ért ide időre, már be sem jöhet! – tudatta határozottan.

– Természetesen… – bólintott Rudolf egyet értően.

A titkárnő egyeztetett, jelenléti ívet íratott alá, és ahogyan a tervben minden lépés óraműpontossággal szerepelt, úgy a vezérigazgató helyettes is éppen időben lépett be, és a jelenlétében megkezdődött a fontos tárgyalás.

- Uraim, üdvözlöm önöket ezen a fontos napon! Köszönjük, hogy megtiszteltek minket és nálunk pályáztak, gratulálunk önöknek, akik bekerültek a top 10-be!

A pályázók lelkesen tapsoltak, de pár pillanat múlva a szónok csendre intette őket.

- Kérem, vegyék figyelembe, hogy egy világhírű, nemzetközi cég kínál önöknek partnerséget, tehát mindennek nagyon precíznek kell lennie, semmit nem bízhatunk a véletlenre! Ne feledjék, a végére csak egy maradhat! – jelentette a cég magyar helyettese szenvtelen arccal.

Aztán folytatódott az ülés.

– Kérem, először töltsék ki a hét oldalas kérdőívet, mindent pontosan, precízen, majd írják le, miért szeretnének cégünk partnerei lenni, kiemelve azokat a pontokat, miért érné meg a cégnek befektetni az önök üzletébe! Egyetlen hibaponttal már nem kerülhetnek be! Tévedni tilos! Megértik, ugye? A sorsdöntő emellett úgyis a kézzel írott szöveg, no, meg a személyes találkozó lesz. Nagyon fontos a megjelenés, az első benyomás, az önökről kialakult kép, melyet mélyen tisztelt vezérigazgatónk hívatott

eldönteni. Amikor néven szólítjuk önöket, fáradjanak be abba a szobába! – mutatott egy vastag, hangszigetelt ajtóra, mely a tárgyalóból nyílott.

A beadott írásbeli pályázaton kívül egy hétoldalas kérdőívet töltöttek ki, valamint saját szavaikkal megírták, miért szeretnének a cég partnerei lenni.

Utána egyenként a fő főnök színe elé járultak személyes találkozóra, ahol saját tolmács közvetítette a beszélgetést. A vezérigazgató a tanácsadóin keresztül addigra tisztában volt minden pályázattal, a kérdőívekkel és a kézzel íródott beadványokkal egyaránt.

Néhány különösen kényes kérdésre is kitértek, rátapintottak a gyenge pontokra, Rudolf a legújabb öltönyében kínosan feszengett, egyre hangosabban vert a szíve, főleg, amikor a családjáról kellett magyarázkodnia. Úgy érezte, van benne némi takargatni való, amit eddig talán sikerült eltitkolnia, de mint kiderült, mégsem… mindent tudtak róluk.

Ám a vezérigazgató megértőnek tűnt…

Amikor mindenki végzett, az izgatottan várakozó jelöltekre a titkárnő rákérdezett:

– Uraim, mindent megbeszéltünk? Van még kérdésük?

– Igen, mikor hirdetik az eredményt? – szólt az egyik pályázó.

- A végső döntést a részvényesek megbízottaiból felállított bizottság hozza majd meg, akik megfigyelőként végig jelen voltak a mai tárgyaláson.

– Miért volt szükség a családi háttér vizsgálatára? – kérdezte egy harmadik pályázó.

- Jobb, ha most derül ki minden, hogy később senkit se érjen

csalódás! – felelte a titkárnő.

– Köszönöm… - bólintott a kérdező.

- A pályázat eredményét egy héten belül levélben közöljük önökkel. Figyeljék a postát! Köszönöm, a viszont látásra! Ne feledjék, a végén csak egy maradhat! – zárta be a gyűlést a vezérigazgató helyettes.

– Köszönjük… - búgták a többiek.

Az úriemberek összeszedelőzködtek és elvonultak.

Rudolf kissé nyugodtabban igyekezett az autójához, egészen biztos volt benne, hogy ő nyeri meg a pályázatot, elemzők szerint a cége volt a legesélyesebb, nem beszélve arról, hogy addig bármire pályázott, minden fontos üzletet elnyert. Úgy érezte, teljesen felesleges volt aggódnia, mert a vezérigazgatóval történt beszélgetés igen jóra sikeredett, amellett a pályázatát is tökéletesnek vélte.

„Benedek hiába kacsingat!” – motyogta elégedetten.

Beült az autójába, vett egy mély lélegzetet, letörölte a homlokáról a verítéket, majd némi bizsegéssel a gyomrában belekukkantott a visszapillantó tükörbe.

”Ki vagy te?” – kérdezte saját szemébe nézve.

Pár perc merengés után azonban magabiztosan válaszolt:

„Én, Dr. Hunváry Rudolf vagyok, győztes hadvezérként lobogok az élvonal egén! Izgatottan várom a döntést, kibírom azt az egy hetet! Bár úgyis tudom, enyém lesz a szerződés, ki másé lehetne? Ismét lekörözöm azt a dilettáns Sándor Benedeket, hát hogy lehet valaki ilyen névvel cégvezető?” – gondolta hozzá.

Azzal nyugodtan visszahajtott a céghez…

A sárga boríték pontosan egy hét elteltével érkezett meg, remegő kézzel tépte fel, azzal a biztos tudattal, hogy a cége győzött. Komolyan ledöbbent az íráson, amelyben szárazon közölték, hogy a pályázatot legnagyobb riválisa nyerte meg. Többször megtörölgetve a szemét, háromszor is jó hangosan felolvasta magának:

„Tisztelt pályázok!

Örömmel értesítjük Önöket, hogy a partnerválasztásra kiírt pályázatunkat Dr. Sándor Benedek és cége nyerte el.

Gratulálunk a szerencsés nyertesnek, bízva abban, hogy kapcsolatunkból gyümölcsöző fúzió lesz!

Üdvözlettel:

Dr. Kőrösi Wilhelm

A K&W Magyarországi Képviselete nevében a leányvállalat ügyvezető igazgatója…”

- Bla-bla-bla… Ez hihetetlen! Micsoda? Ezt nem hiszem el, képtelen vagyok felfogni! Hová fajul ez a világ, ha a legjobb üzlet Benedeké lesz, hát nincs ezeknek szemük? Meg is érdemlik, ha egy felkapaszkodott, hozzá nem értő senkivel kötik össze magukat! Majd megtudják, kire bízták a céget, egy felfuvalkodott hólyagra, aki a származásán kívül nem tud semmit felmutatni! Benedek majd elpuskázza nekik! Miért? – üvöltötte.

– Valami baj van? – kérdezte a titkárnő, aki a nagy kiabálásra benézett az irodába.

– Kérem, Mónika! Olvassa fel ezt a levelet, hátha nem jól látok… Teljesen beleőrülök! – adta át neki.

A titkárnő szájából ugyanaz a szöveg hangzott el, a végén a legrosszabb hírrel:

– … Dr. Sándor Benedek, a VM Számítástechnikai Birodalom vezérigazgatója… pontozásos alapon… egyetlen pont előnnyel vezet ön előtt… Ez döbbenet… - engedte le a kezét.

- Nem értem, hogy történhetett?

– Sajnálom… - adta vissza a titkárnő az értesítőt.

– Hát még én! Képtelen vagyok felfogni! Egyetlen ponttal? Egyetlen pont miatt zuhanok a süllyesztőbe? Mi az ördögöt rontottam el? Hol vétettem el? – túrt bele a hajába.

– Nem tudom…

Mónika letörten ballagott ki, magára hagyta a hol őrjöngő, hol letargikusan merengő főnököt.

„Nem tudok rájönni, mi lehetett a hiba, hiszen tökéletesnek véltem, a tanácsadóim is. Ez bunda! Megvan! Megbundázták! Nem is volt nehéz, Benedeknek adtak még egy pontot, hogy vezessen, és így már ő a nyertes! Elképesztő, de én kiderítem az igazat! Ha ez a Benedek benne van a susmusban, bíz’ Isten kinyírom!” – szorult ökölbe mindkét keze.

Dühében nem volt kedve tovább dolgozni, hirtelen ötlettől vezérelve felkapta az aktatáskáját és elindult hazafelé.

– Viszlát, Mónika! Hazamehet! – rontott ki az irodából.

– Tessék? – kapta fel a fejét a nő.

– Jól hallotta! Menjen haza! Lazítsunk egy picit!

- ?

– Ne nézzen rám így! Én mondtam, igen, én! Elegem volt… Ez az üzlet az évszázad biznisze lett volna, de elrontottam! Elég volt!

– De uram… hiszen jól menő világhírű cég vagyunk, eddig

minden üzlet sikerült! Harminc év alatt senki sem lenne képes a nulláról felfejleszteni ekkora birodalmat… Ezt mind ön hozta létre! Ettől az egy üzlettől még nem dől össze a cég és a világ, majd lesz másik! – mutatott körbe a cég épületén.

- Tudom, Mónika! De… azt is pontosan tudom, hogy nyakunkon a gazdasági válság, ez az üzlet megmenthette volna a céget! Ha tovább folytatódik, ami elkezdődött, végünk van! Ennyit már maga is tudhatna, ha nincs partner, nincs üzlet, az bizony a cég végét jelenti… Összeomlottam… május 13.- a van… bolondok háza, semmi sem úgy alakult, ahogy akartam. Benedek ki fog csinálni, ezzel az üzlettel fölém kerekedik és elorozza minden eddigi partneremet, akik persze galád módon, vagy saját érdekükben átpártolnak a jobbikhoz, ahhoz, aki többet ígér… Az üzletben nincs barátság, győzzön a jobbik! Ezt viszont nem engedhetem meg! Valamit tennem kell, de még nem tudom, mit, ezért kimenőt engedélyezek magamnak, hátha álmaimban eszembe ötlik valami!

– Álmaiban? – meresztette a szemét a nő.

– Igen, jól ké… kérdezi… Álmaimban… Különben is, legalább harminc éve nem álmodtam semmit, még éjjel is folyton dolgoztam… nem voltam képes kikapcsolni, szerződéseket, papírokat, számlákat és töménytelen mennyiségű pénzt láttam. Ezt nevezem taposómalomnak, melybe, ha egyszer belekerülök, akkor folytatódik a mókuskerék, míg be nem darál teljesen! Áh! Nincs értelme az egésznek! Dolgoztam a semmiért! Kiköptem a tüdőm, de minek? Kinek? – hörögte magából kifordultan.

– Uram… de legalább megélte az álmait…

- Ugyan… mindennek vége!

- Uram, önnek gyönyörű családja van… ha javasolhatom, menjenek el valahová kikapcsolódni, a vállalat pár napig ellesz ön nélkül… a helyettes átvállalja, mindent megteszek én is…

- Ugyan, kérem… a családom? A családom? – legyintett.

– Ha nem haragszik, szíves figyelmébe ajánlanám Völgyessy Viktóriát, a pszichiáteremet, kedves, rendes, végtelenül nyugodt, megértő… Neki mindent el lehet mondani, egész megkönnyebbül az ember… ha…

- Még, hogy egy pszichiáter! Ennyire azért nem vagyok súlyos eset! Bár… Bukott cégvezető lettem, többé már nem kellek senkinek! Idáig jutottam… én, a nagyvállalat vezérigazgatója, Rudolf, a győztes hadvezér! Vége mindennek! Most mondhat akármit, semmi sem segít! Ma nagyon nagyot csalódtam, az egész világ összedőlt bennem, nem akarok ezzel senkinek terhére lenni, egyfolytában sírni! - sajnáltatta magát.

– De uram, egy pont miatt…

- Nem-nem, totál félreérti, nem az az egy pont, a bukás, a szégyen miatt…

- Ez még nem jelenti azt…

- Számomra igen! Ezzel lezárom! Nincs tovább! Érti? Menjen haza! – legyintett.

– Köszönöm, uram… mindjárt megyek… – felelte szomorúan.

Mónika szánakozva nézte a távozó férfit, aki mindig olyan magabiztos, kőkemény irányító ember volt, hogy ezt el sem tudta volna képzelni róla.

„Mivé lesz egy ember, ha kudarc éri…” – sajnálkozott és nekilátott mindent elrámolni, lezárni a folyó ügyeket, mielőtt távozik.

Rudolf végtelenül letörten, kezében az aktatáskájával olyan lassan, amilyen lassan csak bírt, hátra sem nézve kioldalgott az irodából a liftig, vitte a feje, és hagyta neki, hogy vigye, annyira

magába roskadt, azt sem tudta, hogy került az autóba, hát még, haza.

Zúgott a feje, őrült gondolatok zaklatták, ökle egyfolytában ökölbe szorult, legszívesebben agyonvert volna valakit, azt is tudta, kit… Nem győzte a verítéket letörölni a homlokáról, fuldoklott, dübörgött a szíve, a fülében döngött, a nyaka is bedagadt. A szemei zavarosan forogtak körbe…

A feleségével régóta jóformán egy szót sem beszéltek. A munka miatt teljesen elhidegültek egymástól, az utódok sorsát sem tárgyalták ki úgy, mint régen. Különösen amióta a fiáról kiderült, a lánya pedig… Fogalma sem volt, ebben a káoszban miért éppen Emma arca jelent meg előtte.

Fejében zajosan kavargó gondolati képekkel nyitott be a villába, még a biztonsági őrök köszöntését sem hallotta meg. Hanyagul lehajította a táskáját a dolgozószobájában és bábuként elindult a háló felé. Amikor a lépcsőre lépett, még konkrét tervei voltak, egy lazító kádban fürdést és utána egy ágyban elmélkedést irányzott elő magának, attól remélve, hogy valami letisztázódik benne.

„Talán most az egyszer képes leszek aludni, netán még álmodni is… Sikerülni fog! Biztosan sikerül, érzem… a fürdő ellazít, közben megpróbálok nem gondolni semmire, olyankor szoktak a legjobb ötletek beugrani… amíg feszült vagyok, nem sikerül semmi, de ha lazítok… tutira kitalálok valamit!” – gondolta.

Lassan lépkedett, gondterhelten nyitott be a díszes ajtón, de ami a szeme elé tárult, az még attól is megdöbbentőbb volt, mint amit valaha el tudott képzelni.

Emma asszony ágyban feküdt egy férfivel…

Elhomályosult tekintettel, földbe gyökerezett lábbal torpant meg a küszöbnél. Nem akart hinni a szemének, pár percnyi hideg zuhany után megdörzsölte mindkét szemét, hogy megállapítsa,

álmodik, vagy valóság mindaz.

– Rudolf… - suttogta az asszony magára húzva a takarót.

A férfit nem ismerte fel, de nem is volt rá kíváncsi.

Becsapta az ajtót és elindult a lépcsőn lefelé. Nem tudta, merre, mi lesz vele, nem is érdekelte, bevágódott az autóba és indított…

„Sakkfigura lettem saját táblámon…" – ötlött az agyába.

Elhajtott, bár csupán rutinból vezetett, mintha nem is ő lett volna…

Se nem látott, se nem hallott, a fejében a zsongás egyre erősödött. Fura fények keringtek körülötte, mintha egy tornádó kapta volna fel, mely ledobta valahol, ismeretlen tájakon. Mikor kezdett kitisztulni a kép, pánikba esett, mert egy ismerős belvárosi tér kellős közepén találta magát. Bizonytalanul imbolygott az izgő-mozgó tömegben. Tétován, üveges tekintettel nézett körül, szédült, émelygett, szemlélte a rá ügyet sem vető emberek áradatát. Úgy érezte, mintha egyedül lenne a nagyvilágban, mintha senki sem törődne azzal, hogy egyáltalán létezik.

„Itt vagyok, vagy nem? Én vagyok, vagy sem?" – rajzolódott ki a kérdés a fejében, szinte látta maga előtt.

Levegőért kapkodott…

„Mi történik velem?" – kérdezgette kétségbeesetten.

Jó darabig figyelte a nagyvárosi forgatagot, ahol az emberek rohantak, mint a futóbogarak. A trolibuszok, a villamosok, az autók hangosan tülköltek, dudáltak, idegesen várakoztak a piros lámpánál, néha egy-egy trágár kifejezést kiordítva a volán mögül. A gyalogosok sem viselkedtek különbül, folyton át-átrohant valaki a piroson, türelmetlenül lökdösték egymást, tülekedtek. Szűnni nem akaró pörgés vette körül.

„Hová fajul a világ?” – csóválta a fejét, mikor tudatosult benne, amit lát.

Ekkor meglökte egy villamos után szaladó idősebb hölgy.

– Pardon! – lihegte, de meg sem állt.

Rohant tovább a hatalmas csíkos bevásárlótáskájával, amivel mindenkinek nekiment.

„Ilyen a való élet? Hol vagyok? Eddig másvilágban éltem? Azt hittem, minden simán megy, minden rendben a világgal… Mi ez? Mi értelme ennek? Miért tettem, amit tettem? Kinek? Ezekért dolgoztam egész életemben?” – kavargott a kérdésáradat.

„Ah, biztosan nem… vagy a gyerekeimért? Nem-nem, inkább önmagamért… Igen… Be akartam bizonyítani, hogy vagyok valaki, híres leszek, birodalmat építek, meggazdagszom? Mi tagadás, megvalósítottam, amit akartam, bár majdnem belerokkantam, úgy eveztem felfelé a Niagarán, mintha az életem függne tőle, űzött-hajtott, valami! Miért? No, de mára nevem van a szakmában, mindenki ismer, beírtam magam az ország történelmébe! Hát igen… Az ország történelmébe! Azt hittem, az apám büszke lesz rám… de a helyett…” – nevetett fel kínjában.

„Nem is baj, ha mindenki homokos, legalább csökken a népesség! Úgyis túlnépesedés van, milliónyi ember tolong, tolakszik, törtet, senki sem törődik a másikkal, kihaltak az igazi érzelmek, elkorcsosult a világ, minden összeomlik, fertő az egész! Rideg, hideg a világ, nincs már benne semmi élvezet… ha nincs szeretet!” – csengett fel a fülében a fia hangja.

Megsajdult a mellkasa, odakapott…

Fuldoklott…

Elhomályosult minden…

Egy ideig szédülten próbált észhez térni…

– Uram, tudna adni egy kis aprót?

Rajzolódott ki előtte egy feldagadt fejű, meghatározhatatlan korú, ráncos, részeg asszony képe, amint közvetlen közelről az arcába bámult. Megérezte a bűzt, amit árasztott.

– Mi? – kérdezte döbbenten, mint aki ezeréves mély álomból ébred.

– Megszánna egy kis apróval?

– Micsoda? – meresztette a szemét.

– Egy kis aprót… - tartotta a repedezett, kékes-vörös kezeit.

– Mit képzel, mi vagyok én? Rothschild báró?

– Tud adni vagy sem?

– Követelőzik?

– Éhes vagyok!

– Akkor miért a piaszag árad magából?

– Mi közöd hozzá?

- Ha elmennél dolgozni, lenne, mit enned és nem kellene kéregetned! Nem szégyelled magad?

– Szégyellje az, aki idáig juttatta az országot! Mit gondolsz, jó szántamból vagyok itt?

– Miért nem keresel munkát?

– Szerinted adnak egy ilyennek? – mutatott magára.

– Hol élsz te?

– Én? Ezt tőlem kérdezed? Tőlem? – lepődött meg a nő.

– Igen…

- Én itt élek a földön, igaz, a ranglétra legalján, te pedig valószínűleg valahol a közepén, ha nem a tetején, mégsem cserélnék veled! Tudod, mi a különbség kettőnk között? Megmondom én neked! Az, hogy én pontosan tudom, hol élek, és milyenek a kilátásaim, de neked fogalmad sincs róla! Fogalmad sincs! Igazam van? Nézz körül, te szerencsétlen! – mutogatott.

– Hordd el magad innen, amíg szépen mondom! – sziszegte mérgesen.

- Na! Kellett nekem szóba állni egy ilyennel! – mérte végig lenézően a jóképű, legdrágább öltönyben feszítő, láthatólag dúsgazdag férfit.

– Mit merészelsz, te banya?

– Semmit, kérek egy másik szegénytől, aki előbb ad, mit te!

– Még te nézel le engem? – csodálkozott.

– Miért? Azt hiszed, különb vagy, mint én? Vedd csak le a göncödet, élj egy hétig közöttünk és megtudod!

– Hogyan?

– Áh! Te még ehhez is hülye vagy, de legfőképpen gyáva! Egyébként jobban teszed, ha elmész innen és nem hivalkodsz errefelé, ha csak nem akarsz megszabadulni a cuccaidtól! Meztelen mindenki egyenlő! – legyintett rá a koldusasszony és odébbállt.

„Mi van? – tétovázott.

Rendíthetetlenül szobrozott tovább ugyanazon a helyen, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Értetlenül bámulta a számára idegen világot.

„Uram, atyám, hát még egy legutolsó koldus is lenéz engem? Engem? Engem, aki győztes hadvezérként lobogok az élvonal egén? Ezek nem tudják, ki vagyok! Miért is? Ki vagyok én? Miért történik ez velem?”

Ott döbbent rá, hogy nem csak az a világ létezik, amelyben ő éli világát, hanem egy teljesen másik is itt és most.

„A mai világban? Koldusok? Bűnözők? Alja népe?” – jelent meg a kép a fejében.

Ekkor egy láthatóan ledér, kihívó nőcske állt meg előtte:

- Akarsz szeretni szépfiú? – kérdezte és csábítóan kacsintott.

– Mi? – hörögte értetlenül.

– Olcsón megszámítom, na, gyere, majd én, ellazítalak! Hogy szeretnéd? – folytatta tovább és megsimogatta saját melleit.

– Mi… mit akarsz tőlem? – nyögte a szemeit forgatva.

– Csacsi fiú, még mindig nem jöttél rá? Hát téged meg honnan szalasztottak? Ne félj, te is megteheted! A hozzád hasonlók nálam eresztik ki a fáradt gőzt! Jó vagyok én lelki szemetesládának is, felőlem beszélhetsz közben! – csacsogta.

– Ö-ö… nem értem… - ingatta a fejét.

- Ugye nem akarod, hogy világosan nevén nevezzem? Ilyet még nem láttam, jé, egy marslakó, de ha neked így kell, nem bánom… Pénzért lefekszem veled, vagy azt teszem, amit akarsz, ne fogd vissza magad! Kurtizán vagyok! – kacsintotta.

– Úristen! Igazi kurtizán? Ez komoly?

– Mégpedig véresen apuskám! – kacagta a nő.

Akkor vette észre, hogy nincs felső fogsora. Hitetlenkedve

rámeredt.

– Mit nézel? Nem láttál még ilyet? Ez azért van, hogy neked ne fájjon!

– Te jó ég! Ilyen is van? Ilyen tényleg van? – hüledezett.

– Hahaha! Még ilyenebb is, órákig, sőt napokig mesélhetnék, de ha nem akarsz semmit, szólj, mert nem pazarlom rád az értékes időmet… különben a pofázásért is fizetni kell ám, mert a stricim kiveri belőled a szuszt, ha nem fizetsz! Virítsd a lóvét! – fenyegette meg az ujjaival.

– Úristen, hová fajul a világ? – hebegte, mert nem jutott jobb az eszébe.

– Ne akard megtudni! Nos, fizetsz, vagy szóljak a kopóknak?

– Miért fizessek? Nem kértem, hogy szólj hozzám!

– Te tudod, de ha nem fizetsz, nagyon megbánod… - nézett szörnyen fenyegetően.

– Miről beszélsz?

– Ha most fizetsz, még megúszhatod, de ha nem, engem is bajba hozol… - pásztázta körül a teret, mintha valakitől tartana.

– Mennyi?

– Neked olcsón megszámítom, csak ötezer! – hajolt közel a füléhez.

– Ha fizetek, békén hagysz?

– Elképesztő! A pasikat tényleg nem lehet kiismerni…

– Azt kérdeztem, ha fizetek, lekopnál végre?

– Ja! – vonta meg a vállát.

– Tessék és menj innen! – adott át egy ötezrest.

– Kösz, haver! Jó volt veled üzletelni! – vigyorgott.

– Ezt nevezem, így könnyű pénzt keresni! Miért nem mész dolgozni, mint más rendes ember?

– Jobb, ha nem tudod! – röhögött, és hátba veregette.

Rudolf tekintete akkor találkozott a nőével. Az iménti nyegle mosoly ettől rögvest lehervadt a kurtizán arcáról, mintha az, amit odabenn látott, beléfojtotta volna a szót, mikor első döbbenetéből felocsúdott, némán elfordult, és elindult a tér másik felébe. A tétova férfi bambán vizslatta, ahogy a fenekét riszálva odébb áll és csak úgy, megszokásból leszólít egy másik bámészkodót, aki nem állt vele szóba. Az jutott eszébe, még életében nem látott igazi kurtizánt…

„Nahát, egy igazi kurtizán, ha nem úgy viselkedik, ha rendes ruhát venne fel és persze, ha a fogait rendbe tenné, nem különbözne másoktól, azt hinném, egy nő a sok közül… hús-vér ember, akinek még érzelmei is vannak, nem egy kiégett gázkazán… Még sohasem ajánlotta fel nekem senki a testét, ráadásul még sohasem fizettem ilyesmiért senkinek… Még jó hogy, erre büszke vagyok! Miért nem keres magának rendes állást, miért nem dolgozik, mi visz rá valakit, hogy kurtizán legyen? Nem hiszem el, hogy nem talált munkát! Biztosan van még számára is kiút… van?” – kérdezte inkább csak önmagától.

Akkor lett figyelmes egy, a metró bejáratánál ülő koszos, felismerhetetlen ősz hajú férfire, akiről lesírt, hogy a kosz csak egy ideig rakódik, azután már kopik. Szinte érezte a szagát, mennyire büdös lehet. Az embert azonban nem zavarta a nagyvárosi forgatag, nem érdekelte, ki merre tart, sőt már nem is kéregetett. Egyszerűen kitett maga elé egy töredezett margarinos dobozt, és rábízta a járókelőkre, hogy annyit dobjanak bele, amennyit akarnak.

Ekkor egy ahhoz hasonló figura közeledett felé.

– „Fedél nélkül”, vegyen egyet! – mutatta unottan a kezében lévő koszos, gyűrött újságot.

– Mennyi?

– Amennyit akar… - nyögte a kéklő szájú, fogatlan, koszos csavargó.

– Miért nem dolgozol te sem? Hát itt a téren senki sem dolgozik?

– Ez a munkám… tudja, ezzel az éhezőknek segítek! - nyögte rogyadozó lábakkal.

– Hihetetlen! Egy álltó helyemben el tudnám osztogatni az egész vagyonomat!

Rudolf adott neki ötszáz forintot, de az újságot nem kérte. A férfi megköszönte és tovább oldalgott, hátha mások is fizetnek.

„Te jó ég! Ez valóság, vagy csak gonosz tréfa?”

Megpillantott egy idősebb asszonyt, aki a kukában turkált. Jó pár dolgot kiszedegetett belőle egy meglehetősen piszkos, gyűrött szatyorba, majd talált egy fél hamburgert és azt jóízűen elkezdte falatozni. Rudolfnak felfordult a gyomra. Alig bírta ki, hogy ne hányjon.

„Ezt ilyen nyilvánosan csinálja? Vagy az ilyennek már minden mindegy? Ettől vajon nem betegszik meg? Él, ameddig él? Mi történik, ha megbetegszik? Kiszenved és kész?” – tűnődött.

S amint az addig elítélt, nem létezőnek vélt eseményeket kezdte komolyabban megszemlélni, egyre többet látott belőle, egyre másra szemébe ötlöttek olyanok, melyeket egész életében a bűn és a rossz kategóriájába sorolt.

„Egy szemszögből ennyi minden…” – gondolta.

Feltűnt a színen egy láthatóan egy csoportba tartozó sötét bőrű ember, nők, férfiak vegyesen. A tér minden szegletébe szétszóródtak, mindenütt árultak valamit, késkészletet, papucsot, fehérneműt, illatszert, hálóinget, pulóvert, és a jó ég tudja még mit, amit nem látott tisztán.

„No, ezek dolgoznak…" – sóhajtotta és tovább figyelte őket.

Észrevette, hogy amikor a közterület fenntartók közeledtek, egyezményes jelekkel leadták a drótot egymásnak, mindenki azonnal eltette a portékát a nála lévő táskába és úgy tett, mintha éppen arra sétálna. Fütyörésztek, vagy a metró felé vették az irányt. Mikor tiszta lett a levegő, újból beindult az üzlet.

Az egyik középkorú hölgy aznap talán már sokadszorra szólíttatott le, mert teljesen kikelt magából. Rudolf tisztán hallotta, mit kiabál:

- Hát ezen a téren nem tudok végigmenni úgy, hogy minden másodpercben ne szólítson le valaki? Nem tűnt fel, hogy az előbb sem kértem TV Shopos melltartót? Sőt bugyit sem akarok, zoknit sem, hálóinget, takarót és késkészletet sem! Ha nem hagyják abba, rendőrt hívok! – üvöltötte.

Az ajánlattévő hölgy próbálta csitítani, aztán odébb állt, mintha nem hozzá beszélne. A többiek fütyörészve kémlelték a látóhatárt, de szerencséjükre akkor a közeg másik oldalon cirkált. A nő pedig egészen a villamosig dohogott magában.

– Még, hogy TV Shopos! Ki veszi ezt be? Honnan szerzik ezt a sok gagyi vackot? Azt hiszik, nem tudom, hogy minden cucc műanyag ásványvizes palackokból készült? Hú, ha ma még egyszer valaki megszólít, nem állok jót magamért! – ígérte.

Rudolf szeme górcső alá vette a teret, olyasmit látott, amit addig soha. Tágra nyílt elmével egyre jobban belemerült a semmibe.

Még mindig nem volt képes megmozdulni, egyszerűen nem érezte a lábait, a fejét, a testét. Azt hitte, álmodik, és majd felébred. Előtte forgott minden addig látott kép, a kéregető asszony, a hamburgeres, az újságárus koldus, a kurtizán, a fal mellett fekvő hajléktalan a kutyájával, a levágott lábú koldus, a földön fekvő cseppnyi öregasszony, aki talpig feketében, imára kulcsolt kezekkel koldult. A tolókocsis ifjú lány csapat, akik vidáman nevetve hajtották a kocsijukat a mozgólépcső felé, egy vezető segítségével.

„Hogyan tudnak az ilyenek mosolyogni? Egyáltalán mi az életcéljuk? Minek tudnak örülni? Ha nekem nem lenne lábam… nem is tudom, mit tennék…" – jutott eszébe.

Hát még mennyire elcsodálkozott, amikor egy kisebb csapat értelmi fogyatékos és mozgássérült igyekezett a metróhoz…

Aztán egy veszekedő házaspár vonult el előtte, ahol a férfi egyfolytában szapulta a láthatólag alázatos nőt. Minden lépését felülbírálta, kioktatta, letorkolta, pusztán az értelmi fölényét fitogtatva.

„Nem élnék így vele egyetlen percig sem… ez a szerencsétlen asszony pedig istenként tiszteli!" – ötlött az eszébe.

Aztán két ifjú vonult el mellette, akik arról beszéltek, hogy az anyjuk testébe egy hindi nő lelke költözött. Ezen még révületében is kiütközött.

„Nahát, és ezt teljesen komolyan mondják? Áh, dehogy… bizonyára képzelődöm…"

Utána egy bölcset látott, akiről messziről lesírt, hogy mester, de nem tudta eldönteni, tényleg ott van-e, vagy csupán ő érzékeli, mint álmot…

Zsongott a feje, szédült, forgott a világ körülötte, szorított a

mellkasa, levegőért kapkodott, zihált, fuldoklott.

A téren lévő nagytemplom harangja hangosan megkondult, rögtön utána az óra is jelzett.

„Ütött az órám…” – gondolta.

– Jól van? Uram, jól érzi magát? – hallotta távolból a kérdést, de már nem látta, ki kérdezi.

Tovább süllyedt egyre mélyebbre, elsötétült előtte minden…

Nagyot puffant a betonon…

A kórház

A sötétség még mindig a fejében kavargott, hirtelen azt sem tudta, kicsoda-micsoda, amikor ismerős hangokat kezdett hallani. Kinyitotta a szemét, a homályos kép lassacskán egyre élesebbé vált és kirajzolódtak előtte egy fehér terem falai.

„Oh… de hiszen ez olyan, mint egy kórház!” – dünnyögte.

A fejét képtelen volt megmozdítatni, mert annyira szédült, de így is látta, hogy mindenféle csövek lógnak ki a kezéből és a nyakából, amellett valamilyen gép folyamatosan pityegett mellette.

Pár perc múlva egy fehér köpenyes hölgy jelent meg az ágyánál, aki örömmel felkiáltott:

- Észhez tért! Doktor úr! Észhez tért a betegünk!

Erre megjelent még két nővérke, majd egy férfiorvos.

– Üdvözlöm, Dr. Balogh József vagyok, hogy érzi magát?

– Hogy kerültem ide? – nyögte felszisszenve.

– A rendőrök találtak önre a téren… összeesett…